

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti sdělením ministra vnitra ze dne 23. 1. 2014, čj. KM-105-12/PK-2013 a ze dne 6. 3. 2014, čj. KM-62-9/PK-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, čj. 10 Ad 8/2014 – 15,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl do 30. 6. 2010 příslušníkem Policie ČR ve služebním poměru se zařazením na Operačním středisku v Táboře. Dne 27. 9. 2013 podal návrh na zahájení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 15. 7. 2010. Uvedeným rozhodnutím byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši 19 341 Kč měsíčně. Ministr vnitra vyrozuměl žalobce sdělením ze dne 20. 12. 2013 o tom, že neshledal právní důvod k zahájení přezkumného řízení. Proti tomuto sdělení podal žalobce podání označené jako rozklad. Ministr vnitra reagoval na toto podání přípisem ze dne 23. 1. 2014, čj. KM-105-12/PK-2013. V něm odkázal na § 193 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru

příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) a podpůrně na úpravu správního řádu, podle které nemají účastníci řízení na provedení přezkumného řízení právní nárok. Vyrozumění o tom, že ve věci nebude zahájeno přezkumné řízení, je pouze sdělením služebního funkcionáře, které není rozhodnutím podle § 181 zákona o služebním poměru, nýbrž úkonem správního orgánu. Toto sdělení žalobce napadl žalobou u městského soudu.

[2] Žalobce rovněž podal návrh na zahájení přezkumného řízení ze dne 9. 5. 2013 ve věci dopisu (*dle žalobce rozhodnutí v materiálním smyslu – poznámka NSS*) ředitele pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 27. 1. 2011. Uvedeným dopisem vyrozuměl ředitel pro řízení lidských zdrojů žalobce o tom, že jeho žádosti ze dne 20. 12. 2010 o proplacení práce přesčas za roky 2007, 2008, 2009 a 2010 nevyhovuje. Ministr vnitra vyrozuměl žalobce sdělením ze dne 9. 1. 2014 o tom, že neshledal právní důvod k zahájení přezkumného řízení. Proti tomuto sdělení podal žalobce podání označené jako rozklad ze dne 28. 1. 2014. Ministr vnitra reagoval na podání dalším přípisem ze dne 6. 3. 2014, čj. KM-62-9/PK-2013, s obdobnou argumentací jako sub [1] shora.

[3] Městský soud žalobu proti shora uvedeným dvěma sdělením ministra vnitra odmítl v záhlaví označeném usnesení. V odůvodnění svého usnesení městský soud dospěl k závěru, že sdělení ministra vnitra ze dne 20. 12. 2013 a 9. 1. 2014 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 181 zákona o služebním poměru ani podle § 65 s. ř. s., proto proti nim nebyl opravný prostředek přípustný. Sdělení ministra vnitra o nepřipustnosti rozkladu taktéž není rozhodnutím. Z těchto důvodů s odkazem na § 70 písm. a) s. ř. s. rozhodl o odmítnutí žaloby, neboť směřovala proti úkonům správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

[4] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že právní úpravy přezkumného řízení dle správního řádu (§ 94 a násl.) a dle zákona o služebním poměru (§ 193 a násl.) jsou zcela rozdílné, neboť § 193 odst. 1 stanovuje příslušnému ministrovi jednoznačně povinnost rozhodnutí přezkoumat (formulace zákona použitím tvaru „přezkoumá“, nikoliv „může přezkoumat“). Z toho stěžovatel dovozuje, že přezkumné řízení dle zákona o služebním poměru se zahajuje na návrh služebního funkcionáře nebo účastníka řízení, nikoliv z moci úřední, jako je tomu v řízení podle správního řádu. Dále stěžovatel dovozuje, že dle § 193 odst. 5 zákona o služebním poměru lze proti rozhodnutí ministra podat rozklad, případně odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře. Ze všech výše uvedených závěrů stěžovatel dovozuje, že o podnětu stěžovatele mělo probíhat řízení ve věcech služebního poměru dle části dvanácté, hlavy I a II zákona o služebním poměru. Stěžovatel považuje napadené usnesení městského soudu rovněž za nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádal s veškerou argumentací stěžovatele v žalobě a pouze odkázal na rozsudek NSS (sp. zn. 3 Ads 117/2012). Závěrem stěžovatel též namítá, že rozhodnutí žalovaného jsou v obou stupních nepřezkoumatelná a nemají oporu ve spisovém materiálu.

[5] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 26. 5. 2014. Uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu o tom, že napadená sdělení nemohou být rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, kterými by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze a jen o důvody nezákonnosti rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98). Pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadá i případ nezákonného odmítnutí žaloby. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení proto bude toliko otázka, zda městský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele odmítl. Soud v žádném případě nemůže přezkoumat samotné napadené správní akty.

[10] Podstatou sporu v projednávané věci je, zda lze sdělení ministra vnitra o nezahájení přezkumného řízení považovat za správní rozhodnutí, resp. zda jako taková podléhají soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.

[11] K tomu lze odkázat na judikaturu zdejšího soudu, kterou ostatně cituje i městský soud, totiž na rozsudek ze dne 22. 1. 2014, čj. 3 Ads 117/2012 – 26. V uvedeném rozsudku zdejší soud dospěl v obdobné věci k závěru, že „[p]řezkumné řízení podle § 193 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, lze zahájit jen z moci úřední. Nevyhoví-li služební funkcionář podnětu k jeho zahájení, nevydává rozhodnutí podle § 181 citovaného zákona, ale postupuje podle § 94 odst. 1 správního řádu z roku 2004, věta třetí za středníkem. Sdělení služebního funkcionáře, že přezkumné řízení zahájeno nebude, není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s.“ (zvýraznění doplněno). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále konstatoval, že „[z]ákon o služebním poměru neupravuje postup služebního funkcionáře v případě, že neshledá důvod k tomu, aby vyhověl podnětu k zahájení přezkumného řízení, uplatní se zde tedy ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu, věta třetí za středníkem, podle něhož správní orgán sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli. Správní rozhodnutí podle § 181 služebního zákona či podle § 67 správního řádu přitom nevydává.“

[12] Uvedené závěry dopadají zcela i na věc stěžovatele a zdejší soud neshledal důvodu se od nich odchýlit. Rozhodl-li tedy městský soud v souladu s výše cit. závěry zdejšího soudu, postupoval dle ustálené judikatury. Závěry městského soudu jsou přitom srozumitelné a přezkoumatelné a ani z tohoto pohledu nelze městskému soudu nic vytknout.

[13] Městský soud proto správně žalobu proti sdělením ministra vnitra odmítl jako nepřipustnou ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Kasační námitky jsou proto nedůvodné.

[15] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující obvyklou administrativní činnost nevznikly, proto mu zdejší soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu